

Povinná četba pro fanoušky
klasické science fiction literatury.

SciFiNow

PETER NEWMAN

TULÁK

HOST

PETER NEWMAN

TULÁK

PETER NEWMAN

TULÁK

BRNO 2016

Copyright © Peter Newman, 2015
Jacket illustration © Jaime Jones
Jacket layout design © HarperCollinsPublishers Ltd, 2015
Translation © Jakub Kalina, 2016
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7491-813-1 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7491-814-8 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7491-815-5 (Formát MobiPocket)

*Věnováno Em
za to, že mi posvítila na cestu*

KAPITOLA JEDNA

Světlo hvězd vystřídala záře neonů. Zástupy oslňujících cedulí vítaly každého, kdo přicházel do Nového Obzoru.

Tulák si jich nevšiml: upíral oči na zem před sebou.

Na ulicích se jako živé odpadky váleli lidé s pohledy stejně prázdnými jako jejich smích. Okolo něj se ozývaly žadonící hlasy a agresivně se k němu natahovaly prosebné ruce.

Tulák si jich nevšiml a šel dál. Límeč kabátu si držel těsně přitažený ke krku.

Z davu před ním se ozvaly rozčilené výkřiky. Tísnila se tu pestrá směsice míšenců, pasáků, překupníků a diváků. Z ulice se zvedaly vyvýšené plošiny na vratkých podpěrách z recyklovaného kovu, na nichž stály drátěné klece. V nich se krčily roztřesené postavy čekající, až je někdo koupí. Některým ze shromážděných dražba vynesla nové otroky, dalším čerstvé maso.

Tulák nepozorovaně krácel dál.

Středu Nového Obzoru vévodila velká hromada šrotu přezdívaná „Železná hora“, památka na válku. Její srdce tvořily trosky zřícené létající lodě, okolo níž se válely zbytky vysypaného nákladu tanků a stíhaček.

Obyvatelé Nového Obzoru, kteří uměli využít každé příležitosti, loď vykuchali a vytvořili si v ní příbytky a obchody, v nichž prodávali lodní vybavení. Světlo porůznu sesbíraných lamp barvilo stíny.

Jeden z tunelů osvětlovala pokroucená svítící obruč. Nízký strop získal v její slabé záři barvu sraženého mléka.

Tulák poněkud nemotorně vešel dovnitř. Krčil nohy a skláněl hlavu, ale záda držel rovná.

Stěny byly obestavěné regály plnými lahvíček, plechovek a flakonů. Majitel rezivějící jeskyně seděl na podlaze a otrhaným hadříkem čistil injekční stříkačku. Upřel na Tuláka krví podlité oči.

„Jste tu poprvé?“

Tulák přikývl.

Stříkačka i hadřík bleskově zmizely a muž si promnul zažloutlé prsty. „Vítejte, vítejte. Jsem doktor Nula. Asi jste o mně už slyšel.“

Tulák přikývl.

„No jistě, proto jste tady. Tak co to bude? Vypadáte unaveně. Mám nejlepší výběr povzbuzujících prostředků na téhle straně Trhliny. Nebo byste radši na chvíli zapomněl?“ Úlisné oči mu vábivě jiskřily.

Tulák, který si jednou rukou stále držel límec kabátu, se jantarovými očima rozhlížel po regálech. Jeho pohled se zastavil u malé lahvičky se zašedlým štítkem.

„Vidím, že se vyznáte,“ poznamenal doktor Nula uznale. „Jen zřídka se tu ukáže někdo, kdo ví, co hledá. Ti nuzáci, co mi sem chodí, by nerozeznali hvězdný prach od prachu z podlahy.“ Zvedl lahvičku a smetl z jejího víčka něco lepkavého. „Předpokládám, že ten, kdo vás posílá, ví, jak jsou dobré léky vzácné... a zná jejich cenu.“

Tulák místo odpovědi poklekl, položil na zem dvě platinové mince a přisunul je k doktorovi.

„Doufám, že to není nějaká bouda,“ řekl doktor, zvedl mince a postupně do obou cvrknul prstem. Mince se zachvěly a stísněným prostorem zazněl krátký duet. Oba chvíli mlčeli, ponořeni do vzpomínek, které v nich ten zvuk vyvolal.

Doktor Nula nastavil mince do světla. Blýskavé kotouče působily na jeho zažloutlých prstech nepatříčně. „Omlouvám se,“ prohlásil a rychle mu podal lahvičku v naději, že nebude žádat drobné nazpět. „A až budete zase něco potřebovat, neváhejte se znovu zastavit.“

Doktor Nula se díval za odcházejícím Tulákem a točil si palci na rukou. Pak vzal stříkačku a po krátké úvaze nabodl ukazováček na jehlu a bolestivě se ušklíbl. Na špičce prstu se objevila kapička krve. Počkal, až doroste do velikosti menšího hrášku, a zašeptal svůj vzkaz.

Tulák zamířil k městským branám, o nichž bylo známo, že jsou neustále otevřené. Demagog, démonický správce města, tvrdil, že v Novém Obzoru je vítán každý. Byla to lež, kterou chtěl zamaskovat skutečnost, že brány nefungují. Velké motory ovládající jejich křídla už dávno umlkly a hlavní součástky byly zničené nebo rozkradené.

Výkřiky žebráků se mísily s hlasitým bubnováním a pachutí potu. Předčasně životem protřelá dívka zatahala Tuláka za paži. „Hele, jdeš vod Nuly? Nechceš se rozdělit?“ Přejela si rukou po plochem těle. „Dej mi rauš a já si s tebou pohraju. Velkej rauš, velký hraní.“ Tulák se zastavil a díval se na její ruku, dokud ji nestáhla. Šel dál a za ním se nesl proud dívčinych nadávek.

Uprostřed ulice sedělo na zadních velké zvíře podobné psu. Psověk, tvor nakažený démonickou podstatou, větší než jeho předci, hrozivý a divoký. Cvičitel nebyl nikde v dohledu a obvykle pokojní rozmařilci z Nového Obzoru se mu zdaleka vyhýbali.

Tulák se zachoval stejně.

Zvíře ho pozorovalo nesourodýma očima. Jedním psím, v přítmí černým a nečitelným, a druhým lidským: v něm se zablesklo poznání. Někde za městem se cvičitel dívá a sleduje ho prohozeným okem.

Chvíli oba stáli bez hnutí a lidé v davu napodobili pohasínající hvězdy nad sebou a jeden po druhém zmizeli ve tmě.

Psověk funěl a jeho odporný dech se přidával k husté směsici kouře a hniloby visící ve vzduchu Nového Obzoru.

Tulák neutíkal. Bylo to zbytečné. Během let vyzkoušely zoufalé kořisti všemožné způsoby, jak před těmito kříženci skrýt svůj pach: parfémy, bláto, výkaly, dokonce i krev jiného člena psověčí smečky.

Marně.

Lovci nejdou za pachem těla. Tulák to věděl: to proto teď byli ostatní členové smečky i jejich cvičitelé mrtví.

Psověk zavrčel a postavil se. Sotva se držel na nohou oblepených zaschlou krví. S námahou se vlekl blátem kupředu.

Tulák ho nehnutě pozoroval.

Osm metrů od něj se psověk odrazil ke skoku. Bylo to slabé gesto, pouhý náznak jeho obvyklé síly.

Tulák ustoupil a vyčerpané zvíře se rozpláclo před ním. Ztěžka a přerývavě odfukovalo. Ze hřbetu mu kanuly potůčky tmavé krve. Brzy zemře. Vrčení sláblo, až přešlo v kňučení, které po chvíli vystřídalo tiché pískavé chrčení.

Tulák se vydal okolo těla, psověk však nebyl ještě úplně mrtvý. Z posledních sil po něm chňapl. Do kotníku se sice nezakousl, ale dlouhé zuby zachytily cíp kabátu.

Tulák s ním škubl jednou, podruhé, psověk na něj upíral přivřeně oči. V posledním projevu vzdoru dál držel obnošenou látku mezi zuby. Tulák nepřestával škubat — silněji a naléhavěji, až se látka roztrhla. Sice se vysvobodil, ovšem za určitou cenu — kabát se mu při tom zápase rozevřel.

Psověk naposledy otevřel oči a překvapeně je vytřeštil.

V ohbí mužovy paže netečně spalo dítě, naducané tvářičky zarudlé horečkou. U pasu Tulákovi visel meč, z jehož záštity na psověka zíralo oko. Oplácelo mu jeho umírající pohled, hledělo až k samé podstatě jeho existence a hledalo vlákno, které ho přivede k jeho zkaženému cvičiteli.

Tulák si přitáhl kabát k tělu a rázně vykročil k velké bráně Nového Obzoru.

Rzí prokvetlá brána se tyčila do výšky a podél obou jejích křídel visel nehybný tlustý řetěz. Napravo stála hlídková věž, zborcená, rozpadlá střecha držela na nefunkčních kabelech.

Tulák vyšel pod její temnou siluetou z města a odhodlaně směřoval do zšeřelé krajiny.

Z pusté země trčely balvany jako řada obřích zubů. Opakovaná bombardování a účinky jedovatých ďábelských energií si vybraly svou daň. Krajina byla celá zjizvená krátery. Nikde žádné stromy, barvy a jen velmi málo známek života. Ztracená země nedostala své jméno bez důvodu.

Někde poblíž se ozval rychle potlačený výkřik. Ale stačilo to. Tulák se otočil a vydal se za zvukem.

Za zubatým balvanem seděl cvičitel a držel si hlavu v dlaních. Tmavé zvířecí oko mu odumřelo a nervy v jeho okolí řvaly bolestí. Cvičitel si nevšiml, že byl odhalen.

Tulák se přikrčil a opatrně odložil dítě do prachu. Pomalu se narovnal a tasil. Zpívající ostří olízlo vzduch.

Teď už ho cvičitel zpozoroval. Potácivě couval a mumlal všemožné sliby, až na něj padl Tulákův stín.

Pak náhle nastalo ticho.

Ještě teplá mrtvola psověka přitáhla do soumraku vyhublé lidi i odulé mouchy. Do rána z něj zůstanou jen kosti. Odpoledne bude polovina těch lidí po smrti, jejich žaludky si neporadí

s vydatným masem. A do večera nekropci jejich mrtvoly
vymění za něco jiného.

V Novém Obzoru nic nepříjde nazmar.

KAPITOLA DVĚ

Na okraji Nového Obzoru se utvořila karavana, která se chystala za rozbřesku vyrazit. Tulák se k ní připojil, vmísil se do davu strhaných kupců a cestovatelů, ztracených a zapomenutých.

Kola skřípala, soumaři funěli a lidé se vlekli kupředu. Jak se Nový Obzor rozplýval v dálce jako blednoucí noční můra, pocestní se poněkud uvolnili a nejistě se pouštěli do rozhovorů.

Toho dne vyšla jako první žlutá polovina slunce, zlatá nebeská koruna. Pověřiví kupci to brali jako dobré znamení, jeden se dokonce z vděčnosti podělil s jiným o pití. Pro většinu to však znamenalo jen změnu barevné palety beznaděje.

Načervenalá záře na obzoru brzy předznamenala druhý východ toho dne.

Kdysi svět zahřívala pouze jediná hvězda. Tu dobu už si nikdo nepamatuje, všichni se však shodují, že tehdy určitě bylo lépe.

Lidstvo si tehdy myslelo, že až se slunce rozpadne na dvě poloviny, nastane konec světa. Hvězdné fragmenty však navzdory předpokladům neexplodovaly ani neseslaly na zemi

ohnivý déšť a zkázu. Namísto toho pokračovaly ve své nebeské pouti po obloze a kolem sebe jako opilí taneční partneři, kteří se potácejí po parketu ještě dlouho poté, co hudba utichla.

Tulák přistoupil k jednomu z největších povozů, jehož kočí se soustředil na svou ručně ubalenou cigaretu. Okolo nedopalku vyklouzla dvě slova: „Co je?“

Tulák se podíval na povoz a pak zpátky na kočího. Další vzácná mince změnila majitele a Tulák si vlezl dovnitř.

Nákladový prostor povozu byl plný beden z poškrábaného plastu a otlučeného kovu. Ani kousek místa nepřišel nazmar, dokonce i pachy se musely smáčkout a tísnit se mezi bednami. Některé byly zakryté starými hadry, ale ty byly spíš výjimkou. Většina z nich bezostyšně odhalovala svůj obsah.

Tuláka to nezajímalo. Ohlédl se přes rameno a ukryl se před světem za látkovou zástěnou.

V tom stíněném soukromí si svlékl kabát, odepnul meč a nemotorně se usadil s dítětem, které propašoval dovnitř. Dítě nepřirozeně spalo, imunní vůči strastem, které mu v posledních dnech způsobovala zhoršující se horečka.

Tulák mu rukávem otřel čelo a foukáním se snažil ochladit zčervenalé tváře. Dítě nakrčilo nosík a ospale pootočilo hlavu. Když se začalo vrtět, Tulák vytáhl vzácný flakon, odšrouboval víčko a nabral na prst trochu fialového rosolu. Strčil dítěti prst do pusinky a čekal. Bezzubé dásně se pohnuly a dítě začalo sát. Ještě dvakrát mu Tulák podal lék na prstu. Dítě ho lačně spolýkalo.

Skřípavé pohupování povozu je na chvíli oba uspalo.

Náhle se z hlubin vozu ozval šepot.

„Pomozte mi.“

Tulák ztuhl a otočil se k velké kovové kleci. Ušmudlané prsty odhrnulý přehoz, pod nímž se skrývala dětská tvář. Nebyl to míšenec narozený zkaženým lidem, ale ani svobodné,

čisté dítě. Hoch měl ostré rysy a drobné hubené tělo prozrazující, že přežívá jen díky nalezeným zbytkům a důvtipu. Nic mu neuniklo, s otevřenými ústy se rozhlížel kolem sebe.

„Ten meč,“ zalapal chlapec po dechu. „Jste Andělský rytíř. Myslel jsem, že na téhle straně Trhliny jste všichni mrtví.“ Hovořil tichým vzrušeným hlasem a do očí mu vstoupilo cosi cizího, naděje na něco jiného než bolest a smrt.

„Já jsem Jem,“ vyhrkl. Sypal ze sebe slova, jako by se bál, že když se odmlčí, Tulák ho opustí. „Moje matka obchoduje s Verdigridou, ale včera večer se něco pokazilo. Objevila se skupina mužů, zajali ji a pak přišli další, zlí, odvedli mě pryč a tvrdili, že jim matka dluží peníze. Chtěl jsem s nimi bojovat, ale zbili by mě, a tak jsem se dělal menší a ještě menší, jako brouk. Strčili mě do téhle klece a naložili do vozu. Potřebuju se vrátit do Nového Obzoru. Musím ji najít, přesvědčit se, že je v pořádku.“

Tulák mlčel.

„Určitě bude ráda, ona má peníze. Ne moc, ale dost a...“ hoch se odmlčel, nevěděl, jak to podat, „taky je krásná, opravdu krásná.“

Jem byl jedním z posledních, kdo se narodili před časem bídy, dost starý, aby si pamatoval příběhy, kterými ho odmalíčka krmili. Andělští rytíři pro něj byli hrdiny z doby, kdy dětství znamenalo něco víc než jen pár okamžiků mezi čerstvě nabytým vědomím a zklamáním. Ale také byl dítětem dneška a věděl, jak v případě nutnosti vyjednávat. Melodic-kým šepotem zarecitoval: „Dovolávám se milosti. Braň mě, ochraňuj mě, spas mě.“

Tulák zavřel oči.

O osm let dříve

Deset tisíc Andělských rytířů táhlo do bitvy, která vejde do dějin jako bitva Rudé vlny. Šla s nimi i většina silných mužů a žen z oblasti, kteří se stali jejich pážaty, sluhy a vojáky.

Velkou část armády přepravovala mechanická zvířata, rytíři dostali čtyřnohé stvůry s obrněnými hřbety nebo kovovými pásy na nohou a vojáci vozy a tanky.

V jejich čele stála jedna ze Sedmy, plující po obloze ve svém létajícím paláci. Za ní se táhl zástup létajících lodí jako káčata následující svou matku.

Země se chvěla pod jejich tíhou.

Po více než tisíc let střežili Andělští rytíři ve jménu Císařství Okřídleného oka puklinu v zemi nazývanou Trhlina. Proroctví předpovídala, že Trhlina se jednoho dne rozestoupí a vyvrhne na zem pohromu. Ovšem jak plynula staletí a ten den stále nepřicházel, lidstvo se nechalo ukolébat. Je těžké zůstat bdělý po celý život a ještě těžší po celé generace. Dokonce i Sedma, skupina nestárnoucích a bezchybných strážců císařství, polevila v pozornosti a často zanedbávala návštěvy jižního regionu. První nájezdníci, kteří se vyvalili z hlubin Trhliny, rytíře zcela zaskočili. Démoni v touze urvat si něco

ze světa rychle zaútočili a ospalá tisíciletá stráž skončila nářkem a krveprolitím.

Jeden muž, který sloužil jako panoš, unikl těsně poté, co řež vypukla. Donesl zprávu o katastrofě na sever, přes moře až do Zářícího města, hlavního města císařství a sídla Sedmy.

Kleče na kolena ze sebe vychrlil zmatené zvěsti prokládané omluvami. Mnohokrát musel zprávy opakovat před stále výše postavenými lidmi, až se dostal k Vrchnímu rytíři, nejvyššímu vojenskému veliteli, který mladíka okamžitě odvedl před Sedmu s žádostí o radu.

Po dvou dnech mlčení Sedma rozhodla potrestat panoše za neschopnost. Poté začala rozjímat o tom, co podnikne. Třináct měsíců po příchodu prvních nájezdníků bylo rozhodnuto, že armáda Okřídleného oka vytáhne do války. Jejího vedení se ujala Gama ze Sedmy, která tak poprvé v dějinách opustila svou svatyni, své bratry a sestry a oddané služebníky.

Pomalou a vznešeně táhli císařstvím. Cestou se k nim přidávali mladí a silní obyvatelé země. Ochtově vstupovali do armády, všichni se chtěli zapsat do dějin.

Když armáda konečně dorazila až k Trhlině, nepřítel už čekal. Z Trhliny se vyhrnula syčící krvavá mračna neznámých stvoření, z nichž bylo možno rozeznat pouze tisíce tisíců cvakajících hladových zubů.

Jakmile se armáda Okřídleného oka roztáhla do formace, Trhlina na ni vychrlila podivné mnohonohé tvory, nekonečný přívál zrůd vrhajících se s jekotem proti živým.

Vojáci odpověděli střelbou z kanonů a rytíři tasili své zpívající meče.

Na zemi se zastřelená a probodnutá monstra rozkládala na kaši, tak daleko od domova jejich těla nevydržela v celku. Na nebi se temné stíny proplétaly mezi věžemi létající pevnosti.

nosti a shazovaly muže z ochozů. Občas se podařilo některého z protivníků zapálit a ten se pak v oblaku modré záře zřítíl k zemi.

Potom se však z Trhliny vynořilo něco mocného. Později to dostalo jména jako Uchvatitel, Amag nebo Zelené slunce, v tu chvíli to však ještě nemělo tvar, zjevilo se to jako zelený stín dosud nenarozené nenávisti. Kde se objevil, tam padala k zemi zmasakrovaná těla jen vzdáleně připomínající odvážné muže a ženy, jimiž byla ještě před několika okamžiky.

Armádu zachvátil děs, vojáci si poprvé připustili, že by mohli být poraženi.

Gama ze Sedmy pozorovala bitvu očima, v nichž se zrcadlilo nebe. Jakmile spatřila skutečnou hrozbu, pokynula svým sluhům. Když jí otevřeli dveře, protáhla se a roztržila tenkou kamennou slupku, která ji obklopovala. Jako když se pták vylíhne z vejce.

Na křídlech ze stříbra a ohně se snesla na nepřítele. Její meč byl jejím válečným křikem a jeho mocné volání obracelo ďábelská stvoření v popel. Když ji ta nehmotná věc zpozorovala, zarazila se a zamířila zpět k bezpečí Trhliny. Nebyla připravená jí čelit, ještě ne. Gama se za ní rozlétla jako šíp a žádné z monster z Trhliny se jí neodvážilo postavit do cesty. Nepřátelé padali jako suché listy pod nápořem větru. Přistála na proměnlivém povrchu svého protivníka a zabořila meč hluboko do jeho beztvorsti.

Ono stvoření nedovedlo řvát, a tak kolem sebe šířilo jen tiché vlny bolesti. Pokusilo se uprchnout, ovšem Gama je pronásledovala a z jejího meče se do rány řinula nenávist i zárodky jí samé. Vznášely se uvnitř, dřímající a připravené rozkvést.

Nepřítel byl nucen odvrátit se od zející prázdnoty. Neochotně se jí postavil.

Dali se do boje.

Traduje se, že Gama bojovala udatně. A že udatně i zemřela. A Vrchní rytíř ji měl brzy následovat. Nicméně ať se traduje cokoli, Gama ze Sedmy toho dne padla.

Krátce nato přišel příkaz k ústupu. První ústup přežily sotva dva tisíce.

K druhému ústupu už nedošlo.

KAPITOLA TŘI

Během odpoledne si obě poloviny slunce vyměnily místo, takže hory zalilo zlaté světlo a obloha se zbarvila do ruda. Karavana pokračovala ve svém pomalém a osamělém putování k severu.

V jednom z povozů se otevřela dvířka klece. Mladý hoch se radostně vysoukal ven. S očekáváním pozoroval muže, který ho zachránil. Bylo jasné, že chce, aby ho doprovodil, možná dokonce doufá, že s nimi propojí svůj život — stane se matčíným druhem a jeho otcem.

Muž však nic z toho nenabídl. Tiše seděl, zatímco dítě sálo zbytek léku.

„Takže se asi budeme muset rozloučit?“ zeptal se chlapec nakonec.

Tulák přikývl.

Zklamaný hoch vyskočil z povozu a nechal muže s dítětem o samotě. Bez jeho neustálého řečnění uvnitř zavládlo ticho.

Tulák hleděl na mince ve své dlani. Každá měla moc koupit i prodat život. Už jich zbývalo jen pět. Utratil je za nezbytnosti, jako jsou potraviny a léky, i za projevy dobročinnosti, jimiž jen těžko vykoupí své svědomí.

Za tři z těch pěti koupil svobodu jednoho chlapce, kozu a trochu soukromí na cestě. Z těch tří byla nezbytná jenom koza. Jen málo tvorů přežilo v Zatracené zemi beze změny. Po příchodu démonů většina z nich vymřela nebo vlivem zkažené energie prýšticí z Trhliny prošla proměnou. V průběhu času se nakažení přeživší natolik vzdálili od svých přirozených tvarů, že byli jen stínem své původní podoby.

Koza byla sice vychrtlá, nerudná a tvrdohlavá, jinak ovšem nezkažená a představovala spolehlivý zdroj řídkého našedlého mléka.

Karavana postupně zpomalila a stočila se do kruhu jako kočka, která se ukládá ke spánku. Povozy i soumaři se s vrzáním kol a kostí zastavili k odpočinku. Lidé šetrně ujídali ze svých zásob a závistivě pokukovali po krmi svých sousedů.

Po posilujícím spánku se dítě probudilo a začalo plakat. Horečka konečně začala ustupovat, takže se opět dostal ke slovu hlad.

Tulák rychle vstal a posbíral si věci. Zvedl dítě a znovu ho přikryl kabátem. V tmavém a vyhřátém prostoru se trochu uklidnilo, nicméně když Tulák vylézal z povozu, pořád ještě nespokojeně brblalo.

Když přistoupil ke koze, upřela na něj podezřívavý pohled. Zkusila ucuknout, jenže drát, kterým byla připoutaná k povozu, jí to nedovolil. Na rozdíl od mnoha svázaných lidí jdoucích s karavanou nepřestala vzdorovat. Tulák však pracoval rychle a koza se mu brzy podvolila. Zatímco sbíral vzácnou tekutinu do starého plechového pohárku, netečně přežvykovala.

Zjevil se u něj vyhladovělý muž se zoufalstvím v očích. „Nazdar kámo,“ oslovil ho. „Jak to jde?“

Tulák pomalu naklonil hlavu na stranu.

„Co to tam máš? Že je to děcko?“

Oba muži se na sebe podívali, okolím se jasně rozléhaly zvuky karavany — lidé vařící na provizorních ohních, uta-

hování šroubů, vytloukání ohnutých paprsků kol, broušení čepelí.

„No tak, chlape, já nebyl jedinej, kdo to slyšel. A taky nejsem jedinej, koho to bude zajímat. Tak si pojď popovídat.“ Poškrábal si boláky na bradě a přednesl svou nabídku: „Jak tě tak sleduju, napadá mě, co asi chystáš. Máš tam jednoho nezkaženého, co? Asi si myslíš, jak nejsi mazanej, žes ho takhle propašoval ven. Vsadím se, že ho chceš na severu prodat, aby sis trochu přilepšil. Je to kluk, nebo holka? Necivila za holčičky nabízí hodně, jestli se dostaneš až takhle daleko, moh bys na tom trhnout balík. Mám tím směrem známého, dojednává kšefty s masem, na nic se neptá. Co ty na to? Mohli bysme to dát dohromady, ty máš zboží, já kontakty. Prachy si rozdělíme a zůstane to jenom mezi náma. Co na to říkáš?“

Tulák jen trochu přimhouřil oči.

„Páč jestli se ti to nelíbí, můžu promluvit s pár kámošema a zbavíme tě toho špunta zadarmo. Je to na tobě.“

Tulák uvážlivě položil na zem pohárek a vedle něj dítě.

„No to je uzlíček. Vážně doufám, že je to holka, to si piš.“

Tulák vstal a udělal krok směrem k muži. Převyšoval va-gabunda o několik centimetrů.

„Tak co říkáš?“

U boku pod kabátem se stříbrná křídla na jílci meče zavlnila a čepel tiše zabroukala. Mužova krev byla víc než zkažená: kolovalo v něm samo peklo.

„No?“

Tulák si protáhl pravou ruku a smutně se zamračil. Sáhł pod kabát, vytáhl z kapsy minci a nabídl ji muži. Přiložil si prst ke rtům.

„Je to to, co myslím, že to je?“ Mince okamžitě zmizela. „Sice jsem doufal v něco jiného, ale dobře, máme dohodu. Nic jsem neviděl.“

Tulák se vrátil do povozu a pomocí gumové hadičky nakrmil dítě. Naslouchal zvukům zvenčí a hlasům lidí, šeptajícím a klevetícím.

Mnoho mil jižně od Nového Obzoru chátral Padlý palác. Po bitvě Rudé vlny se potácel oblohou pryč od Trhliny a neko-
nečného přívalu netvorů rodících se z jejího kamenného lůna.

Palác svým pronásledovatelům neunikl. Po pádu z oblohy naposledy políbil zem, přičemž v krajině vyryl nové údolí a odklonil tok jedné z velkých jižních řek. Teď byl Padlý palác už navěky obklopen smrdutým močálem.

Věže a stěny se nakláněly o několik stupňů doprava, takže v denním světle vypadaly jako opilé.

Směrem k nim, nepozorován ubohými dušemi toulajícími se nakloněnými ulicemi, letěl posel, jeho křídla bzučela jako miniaturní motorčky.

V Padlém paláci nezůstal ani kousek skla. Okna se rozbila při nárazu a podlahy zasypala vrstva levného křišťálu. Dnes už jsou všechny střepy pryč, od nejdelších úlomků až po ty nejdrobnější střípky.

V rozpukaných dlažbách, ve dveřích i oknech byly díry, ale posel si z nich nic nedělal. Mířil přímo k věži, jejíž mosazné stěny vedly předem prohraný souboj se zeleným lišejníkem.

V obloukovém okně na vrcholu věže stála Loutka. Když muší posel přiletěl až k ní, její obličej se rozevřel jako mušle. Moucha dosedla na nepřírozeně dlouhý jazyk. Její křídla se zastavila, její práce skončila.

Loutka zavřela ústa a ochutnala slova skrytá v muší krvi. Obojí spolkla a rychle odkráčela do temnoty věže. Nakloněná podlaha jí nečinila sebemenší problémy. Zastavila se ve vstupu do pánovy komnaty, čekala, až si jí všimne.

V šeru se pohnul mohutný stín. Pohyb doprovodilo několik tichých mlaskavých zvuků. Loutka pozorovala obruby na

pánově schránce, dokonce i ty nejnovější se začínaly třepit. V duchu si připomněla, že budou muset urychlit příští objednávku.

Uchvatitel, teď už plně probuzen, rozpohyboval tělo, které dřív patřovalo Gamě. Pokynul Loutce, ať jde blíž. Bylo to těžkopádné gesto, nehodilo se k největšímu z netvorů a Loutka byla ráda, že u toho Necivila ani První nejsou.

Loutka uposlechla, chvatně překonala vzdálenost mezi nimi a přiložila své čelo k pánovu, její jemné rysy vypadaly vedle rozpadající se zrůdnosti nadpozemsky krásné.

S hlavami u sebe jako milenci se vzájemně dotkli jazyky a vzápětí mezi nimi proběhl proud myšlenek.

„Mám prst v lebce Nuly, který vypráví o zpívajících mincích a mlčenlivém muži, jenž skrývá své poklady.“

„Ten, který zlikvidoval smečku?“

„Musí to být on, pane.“

„Ten, který rozerval jednoho z nás?“

„Musí to být on, pane.“

„Ten, který nese Zlo?“

„Nemůže to být nikdo jiný, pane.“

„Chci ho.“

„Ale vaše kůže se rozpadá, pane, musíte odpočívat.“

„Budu odpočívat, jakmile se zmocníme Zla.“

„Kdy se chcete vydat na cestu, pane?“

„Okamžitě. Zlo si mě dobírá ze stínů a já lačním po odplatě.“

„A co další přehlídka?“

„Co je s další přehlídkou?“

„Blíží se, pane.“

„Tak brzy?“

„Ano, pane. Blíží se a vaše veličenstvo se musí ukázat, je třeba utáhnout řetězy.“

„Budíž. Zlo však získáme zpět, zprav o tom ostatní.“

„Kdo půjde místo vás, pane?“

„Rytíři nefritu a popela.“

„Zařídím to.“

„Kladivounka.“

„Vyřídím jí to.“

Odtáhli se od sebe a Loutka ustoupila, sužována myšlenkami, které jí nepatřily. Když sestupovala po schodech dolů, stále v ní převládaly ozvěny pánových tužeb. Dosáhli v tomto novém světě mnoha vítězství, dobyli velkou část území, přesto však neustále vzdoroval, útočil na samu jejich podstatu, oslaboval jejich ochranu. Pouhých pár mil od Trhliny je obloha tvrdě a nenávistně tlačila k zemi. Loutka vnímala pánovo rozčarování a ještě něco jiného, nechtěný dar, tichý šepot strachu.

Projednou byla ráda za svou izolaci, její jednoduchost ji uklidňovala. Přetrvávalo v ní však sílicí vědomí, že Uchvatitel slábne. Loutka netušila, jak dlouho bude možné tuto skutečnost tajit před Necivilinými agenty nebo před nomády Prvního.

Prohlédla si své vlastní tělo. Kůže zůstávala hladká a neporušená, důkaz jejího sebeovládání. Když vykročila na kluzkou ulici, opět se zahalila do pláště svého obvyklého klidu a soustředila se na úkol vypátrat Zlo a muže, který ho skrývá.

Otevřela ústa a nadechla se čerstvého vzduchu. Z jícnu se jí vyrojilo hejno much. Každá nasála kapičku pánových přání a rozlétna se noční oblohou.

KAPITOLA ČTYŘI

Rachotící a rozpadající se karavana dorazila na místo první plánované zastávky: pole u osady Kendallova Víška. Z okolního prachu zde vystupovaly sice vybledlé, ale přesto zelené čtverce.

Řada strojů pumpovala šedivou vodu do kovových trubek, odkud stříkala do výšky dvaceti stop nad vegetací. Kam nedosáhly stroje, tam chodili po polích otroci s velkými látkovými vaky na zádech, díky nimž vypadali jako couvající těhotné ženy.

Plot s ostnatým drátem táhnoucí se po vnějším okraji polí střežily dvojice strážných s neústupnými pohledy a nabitými zbraněmi. Nad poli visel na řetězu Nenarozený, který se nikým nepozorován chvěl ve své spirálovité ulitě. Zvenčí vypadala odrbaně, zašedle, jako něco ukradeného z hlubin moře. Zavěsit těžkou vápenatou schránku nad pole není snadné, ovšem úrodná půda je tak daleko na jihu vzácná a hrozná přítomnost Nenarozeného odhání hladové brouky a zvířata Zatracené země.

Karavanu přišla přivítat různorodá skupina obchodníků, cestovatelů a pasáků, kteří lačnili po nejlepším zboží a nejnovějších zprávách. Pozdravy provázely divoké úsměvy, poslední

náznaky nadšení. Tulák si tuto chvíli zvolil k odchodu. Vyradl se z povozu a kozu odvedl s sebou.

Projednou ho nikdo z karavany nesledoval, všichni byli příliš pohlce svou chamtivostí, než aby si vzpomněli na záhadného muže a jeho vzácný náklad.

Bez jediného ohlédnutí spěchal pryč od hlučného shromáždění a zmizel za řadou otlučených kovových plátů sloužících jako větrolamy pro ty, kteří jsou příliš chudí nebo slabí, aby si mohli dovolit plně uzavřené přístřešky. Do břicha ho kopla malá nožka. Tulák zabručel a šel dál.

Také další se vzdálili od davu. Nějaký shrbený muž držel ve zkroucených prstech cosi měkkého. Další dva se za ním nepozorovaně, hladově plížili. Muž někde sehnal vzácné ovoce. Právě když roztrhl slupku a vzduchem se rozlila sladká vůně plodu, skočili na něj, strhli ho nazad a dožadovali se svého podílu na lahůdce. Muž se bránil a šest rukou se tahalo o šťavnatou dužinu, až ji rozmačkalo na kaši.

Tulák vše nehybně pozoroval. Pod kabátem znovu ucítil kopnutí drobné nožky. Souboj pokračoval. Ruce už se od sebe oddělily a vystřídal je nohy, kopaly prvního muže do žeber jako natěšení milenci dožadující se dalších a dalších polibků.

Muž přestal vzdorovat.

Vítězové se podělili o ubohé zbytky lepkavé dužiny, které jim ulpěly na prstech, a nespokojeně se odvěkli k několika rozpadajícím se budovám tvořícím jádro osady.

Tulák kráčel dál, oči upíral k udusanému prachu. Při třetím kopnutí bolestivě sykl. Rozhlédl se kolem sebe — pozorovala ho jen koza. Navzdory jejímu nenávisnému pohledu rozhrnul kabát a nahlédl dovnitř. Dítě bylo vzhůru. Jejich pohledy se setkaly a oba na sebe několik vteřin hleděli. Pak si Tulák opět přitáhl kabát ke krku a šel dál.

Zmlácený muž za ním žalostně sténal.

Další kopnutí bylo ještě silnější. Tulák opět odhrnul límeč kabátu a zamračil se na dítě. To přestalo kopat a vzhledlo. Tulák pozvedl obočí a dítě se usmálo. Tak to udělali ještě několikrát a dítě se pokaždé usmívalo o něco víc.

Tulák se zastavil a povzdechl si. Přiložil dítěti prst ke rtům a pevně kabát utáhl. Pak se otočil a vrátil se k ležícímu muži. Koze se změna směru nelíbila, protože se tak vzdalovali od polí.

Vzepřela se.

Tulák škulbl provazem.

Koza věděla, že nemůže vyhrát, ale i tak to zkusila znovu. Její chabá rebelie byla odměněna ještě silnějším trhnutím vodítka. Tentokrát se podvolila.

„Prosím, už ne!“ žadonil muž a chránil si obličej rukama. „Vždyť už nic nemám.“ Šišlal, protože mu útočníci vyrazili zuby.

Tulák čekal a nevnímal si nadšeného bušení do prsou a břicha.

Zhmožděné paže se nakonec nesměle odtáhly a odhalily červené a fialové modřiny na obličeji. „Sloužíte mistrové? Jste její nový dohlížeč? Omlouvám se.“ Navzdory stáří zněl kvůli vyraženým zubům jako dítě. „Jenom jsem si na chvílku odběhl, prosím neříkejte to na mě. Byla to jen chvílka. Hned se vrátím... Už jdu...“ Pokusil se vstát, v bolestech se však zhroutil zpátky na zem.

Tulák si dvakrát omotal provaz okolo zápěstí a podal muži ruku.

Muž si ji prohlížel, jako by to byla bomba nebo had. Zaváhal, ale nakonec se jí roztřesenými prsty chytil. Vzhledem k jeho zraněním a Tulákovu břemenu to byl těžko proveditelný manévr, ovšem nakonec muž stál na nohou a ztěžka se opíral o kozu, která toto další pokoření přijala s rezignovaným klidem.

„Děkuju ti, cizinče... Potřebuju... se trochu dát dohromady, než budu k užítku... komukoli. Pomohl bys mi k Lil? Je to jen kousek... tamhle.“ Ukázal na polorozpadlou stavbu vytesanou z jednoho kusu kamene. Neúplný neonový nápis prozrazoval původní název provozovny.

Tulák přikývl a společně se vydali k budově.

Jen po pár krocích muž zasípal: „Musím se na chvílku zastavit... popadnout... dech.“

Čekali v nervózním mlčení.

Když se muž konečně vydýchal, řekl: „Myslím, že bez tvé pomoci by už bylo po mně. Podívej, neměl jsem... už nějakou dobu... moc důvodů mluvit. Vím, že na to nevypadám, ale... bývaly doby, kdysi dávno... kdy jsem toho namluvil hodně, jestli mi rozumíš.“ Rozkašlal se a hřbetem ruky si otřel krev a sliny z úst. „V dobách, kdy jména ještě něco znamenala, mi říkali Ventris. Jak se jmenuješ ty, cizinče?“

Tulák otevřel křivé dveře. Kovové panty zaskřípaly o kámen a za oponou prachu se objevil nejasný interiér. Jeden po druhém vstoupila ta podivná skupinka dovnitř, Tulák, raněný a koza.

Uvnitř se nacházel igelitový stan, jehož kdysi bílá plachta věkem zežloutla. Malý ostrůvek čistoty. Na první pohled bylo vidět, že se zde odehrálo mnoho bitev proti šířící se špině. Po obvodu místnosti stály stoly a lavice oddělené sloupy ze štípaného kamene. Mezi stanem a vstupem stála žena a držela zbraň. I ona byla pozoruhodně čistá...

„Dál ani krok.“ V jejím hlase zaznívaly zbytky mládí, které z obličeje už dávno vyprchalo.

Tulák udělal místo raněnému. Po té krátké cestě byl úplně bledý, jeho bílé tváře kontrastovaly s tmavými modřinami.

„Klídek, Lil,“ zasípal muž. „On jenom... pomáhá starci.“

„Ventrisi, to jsi ty? U obou sluncí, ty vypadáš!“ Hodila po muži panovačným pohledem a nečekala na odpověď. „No tak

sebou hni, nekrvácej mi tu ve dveřích. Zapadněte dovnitř a zavřete za sebou. Nechci, aby si ostatní mysleli, že mi sem můžou lézt, kdy se jim zachce!“

Její rozkazy byly bez námitek splněny a v příští minutě už Ventris ležel ve stanu a Tulák seděl u zdi. Žena je varovala, ať na nic nesahají.

Stan vytvářel pouhou iluzi soukromí, takže šeptem vedený rozhovor byl slyšet i venku.

„Tak co se stalo tentokrát.“

„Nedával jsem pozor.“

„Ty nikdy nedáváš pozor, divím se, že ještě žiješ. Pověz mi něco, co nevím.“

„Dva dělníci mě napadli zezadu. Nechali by mě tam shnit, hajzlové.“

„Lež klidně. Vypadá to, že ti zlomili žebro. Kterí dva? Ne, budu hádat, určitě patřili k té bandě ze severu, Kell nebo někdo z jeho... Já si to myslela. Co přede mnou tajíš? No tak, Ventrisi, nenech mě udělat něco, čeho bys litoval.“

„Šlohl jsem pár mučenek a odplížil se s nimi stranou. Asi jsem se neplížil dost opatrně.“

Ozvalo se plesknutí a uražené zamručení.

„Ty pitomý blázne! Měl jsi kliku, že tě viděl Kell, a ne někdo z lidí mistrové. To by mi nestačilo jen pár stehů, abych tě dala zase dohromady.“

„Tak neopatrný jsem nebyl, nikdo z nich mě neviděl.“ Další plesknutí. „Au, přestaň, Lil!“

„A když si všimnou, že něco zmizelo, co pak? Nejradši bych ty stehy vypárala a hodila tě mrchožroutům.“

„Jsi dobrá přítelkyně, Lil. Mnoho takových nezůstalo.“

„Nepokoušej štěstí. Tohle je naposled, je ti to jasné? Ještě jedna pitomost a sama tě zastřelím a prodám, co z tebe zbyde.“

Koza nepozorovaně vzala ze stolu rukavici a začala ji přežvykovat.

„A teď mi pověz,“ pokračovala nepřítis tichým hlasem, „kdo je ten chlap, co tě přivlekl k mým dveřím?“

„To bych taky rád věděl. Moc toho nenamluví. Neřekl ani slovo, prostě se tam najednou zjevil a dovedl mě sem. Možná je to míšenec. Slyšel jsem, že někteří mají tu smůlu, že se narodí bez jazyka.“

„Podle mě jako míšenec nevypadá.“ Ozvalo se zazvonění kovového nástroje položeného na podnos. „Nevím, co si o něm mám myslet, a to mi dělá starosti. Němého obchodníka jsem ještě neviděla a otrok to taky není.“

„No ale peníze má.“

„Podle oblečení na to nevypadá.“

Muž se zasmál, ale pak bolestivě sykl. „Pitomý žebra!“

„A všiml sis, jak se pohybuje? Snaží se něco schovat. Nevím, jestli je postižený, nebo ozbrojený, zato vím, že znamená potíže.“

„Zajímat se o to, co má muž pod kabátem, to ti není podobné, Lil.“

„Co máš pod kabátem ty, Ventrisi, jsem viděla už mockrát. Není o co stát!“

Chvíli byl slyšet jen tichý šelest jehly pronikající kůží. Za špinavými okny se míhaly stíny a u dveří bzučely mouchy. Pak se ze stanu začalo ozývat nepravidelné chrápání a brzy se z něj vynořila i žena se zbraní v ruce.

„Tak jo, cizince, o co ti jde?“

Tulák k ní zvedl unavené jantarové oči.

„Musíme si něco vyjasnit. Ventris nemá nic než pár bezcených historek, takže jestli čekáš na odměnu, můžeš klidně jít.“

Tulák mávl rukou na znamení, že o odměnu mu nejde.

„Tak kdo jsi a co chceš?“ V očích měla neústupný pohled a ruka se zbraní se ani nezachvěla. „Nevypadáš hloupě ani zvlášť stydlivě, tak co kdybys nechal těch her a odpověděl mi?“

Tulák se nadechl. Otevřel ústa, ale slova mu nešla přes rty. Odvrátil se a zavřel oči. Ticho. Žena přistoupila až k němu a položila mu ruku na rameno.

„Omlouvám se, nevěděla jsem...“ začala, ale vzápětí se odmlčela, protože konečně dostala odpověď — tichý pláč z Tulákova podpaží. „Co to...?“

Tulák povolil ruce a ramena mu mírně poklesla. Žena rozhrnula kabát a dítě vesele zabroukalo a zakopalo nohama. Lil sebou trhla a odhodila zbraň na podlahu.

Místností se neslo přežvykování, chrápání a broukání. Žena si zvedla dítě k obličejí, v němž se objevil výraz smutku smíšený s něčím dávno ztraceným.

KAPITOLA PĚT

Několik dní uplynulo v nezvyklém klidu. Svět venku byl krutý, ale v Lilině příbytku vládlo zdání zdravého rozumu.

Prasklinami v rámu dveří pronikalo sluneční světlo, které barvilo prach do červena. Po poletujících zrníčkách se natahovaly drobné prstíčky. Stejně tak se mohly natahovat přímo ke hvězdám.

Tulák pečlivě zametal podlahu. Ramena měl uvolněná, zbavená obvyklého napětí.

Koza pomalu přežvykovala, z tlamy jí visely cáry látkového prstu. Ani na chvíli nespustila černé oči z druhé rukavice, ležící bezmocně na stole.

Klidnou atmosféru ještě podtrhoval ženin hlas. Lil obvykle příliš nemluvila, ovšem od příchodu nových hostů nezavřela pusu. Vyprávěla o dělnících z osady, na koho si dávat pozor, komu se vyhýbat a kdo tu zůstane. Hovořila o své práci zdravotnice. Dělníci se prý často zraní. Kdo si to může dovolit, zaplatí za léčbu jídlem nebo jinými zásobami, ale toho, kdo nic nemá, pošle pryč. Nijak neskrývala, že o dobročinnost jí nejde.

Odmělcela se, ale Tulák jí na to neskočil, dál se oháněl košťetěm.

Nakonec začala vyprávět vlastní příběh, jak ji vychoval dědeček, který jí naučil, jak přežít. Jak ji naučil řemeslu, které jí uživí, a dal jí zbraň, s jejíž pomocí své řemeslo ochrání. Vzpomínala, proč o něm nikdy nemluví, a po tvářích se jí koulely dávno zapomenuté slzy. Rychle se uchýlila do stanu a v hlavě jí zněla dědečkova slova: „Slzy jsou ti k ničemu, Lil, slzy tě dostanou do hrobu.“

Když světlo zesláblo, Ventris si posbíral své jizvy a odkulhal ke dveřím.

„Ještě jednou děkuju, cizince,“ usmál se, přičemž odhalil téměř bezzubé dásně. Pohledem zalétl k dítěti, které spalo Tulákovi v náruči, a úsměv mu trochu povadl.

Poté, co stařec odešel, Tulák se zahleděl ke dveřím. Do ramenou se mu vrátilo napětí.

V chýši, kde přebývala mistrová, soupeřily o nadvládu pachy výkalů a hniloby, oba s odhodláním zanechat výraznou stopu. Kdysi se stavbě říkalo kancelář, ale dnes zely v jejích zdech díry a vládla jim odpudivá míšenka.

Ze zad mistrové trčely pozůstatky křídel, malé hrudky vysmívající se jejímu objemnému tělu. Sloužily jen k tomu, že dávaly najevo, jakou má mistrová náladu. Dnes večer potěšeně vrněly.

„Slyšela jsem, že pro mě něco máš. Prý mě to potěší.“

Muž proti ní podlézavě přikývl. Blížil se konci svého produktivního období. Brzy ho stáhne z polí a předhodí ho svým dětem.

„Potěší mě to natolik, aby to vynahradilo tvou krádež?“

Tentokrát muž přikývl ustrašeně a vykotal ze sebe zbytečnou omluvu.

„Vy dělníci jste všichni stejní, myslíte jen na sebe. Myslíte si, že jednoho plodu si nikdo nevšimne. Jenže už nechápete, že já musím plnit kvóty. Padlý palác má svoje potřeby a stejně tak i Nový Obzor, Verdigrida a všichni ostatní. Občas mě osloví dokonce i nomádi Prvního. Počítá se každá drobnost, všechno má svoje náklady a hodnotu. A já teď budu muset posoudit tvoji hodnotu. Doufám, že bude větší než ztráta, kterou jsi mi způsobil. A teď spust’.“

Starý muž vypověděl svůj příběh. Když domluvil, potěšené vrnění zesílilo.

„Vrátíš se tam a budeš mou kořist sledovat, dokud nebudu připravená se jí zmocnit. Jakmile se mi dostane do rukou, budu tvůj dluh považovat za splacený. Možná dokonce zapřemýšlím o změně tvého postavení.“

Muž se hluboce uklonil a spolkl bolest, která ten pohyb provázela.

„Ano,“ pokračovala. „Myslím, že skvěle posloužíš mým nejdražším.“

Stařec poděkoval a odbelhal se pryč.

Když vyvanul jeho pach, mistrová vztyčila jeden lidský prst na šlachovité ochlupené noze. Mouchy přestaly hodovat, přitáhl je známý rituál. Mistrová něco zašeptala do tekutého rubínu na bříšku prstu a čekala.

Služby svých lidí si kupuje i za nicotnější věci, a tak jim jako motivace stačila obyčejná mince. Jsou zvyklí, že nedostávají nic, takže jakákoli almužna, kterou jim předloží, přinese snové výsledky. Odešli jako jeden muž, sjednocení v hladu a očekávání.

Jakmile byli pryč, na prst se jí usadila moucha a lačně našála zprávu, která jí přinese jmění.

Když se posel vydal na cestu, mistrová se pohodlně opřela. Všechny končetiny se jí chvěly nedočkavostí — s přízní Uchvatitele jde ruku v ruce příslib dokončení.

Neslyšela tichý šepot zpoza dveří a neviděla ani to, jak se moucha zřítíla k zemi, nadvakrát přistála a zpráva potřísnila podlahu.

Dveře se klidně otevřely a upoutaly její pozornost.

Objevil se tiše šumící meč a za ním Tulák.

Hmyz mezi nimi bzučel v utrpení, drobní tvorové se vrhali proti nábytku i proti sobě, neschopni úniku před krví pulzující v jejich tělech.

Zvuk sílil, rezonoval mistrové v lebce. Vstala a vyplnila prostor svým rozložitým tělem, které vrhalo stín jako z noční můry.

Tulák namísto odpovědi pozvedl meč. Postříbřená křídla na jeho jílci se rozvinula.

Oko se otevřelo.

Vzduchem se nesly dva neúnosné zvuky, bzukot hmyzu a strašidelných křídel soupeřil s ocelovou písní.

Mistrová pohlédla na svého nepřítele, jehož obraz se v jejím složeném oku mnohokrát znásobil. Všichni stáli klidně a nehybně. Pod pohledem meče znejistěla — nenáviděl ji tak strašně, že si to ani nedovedla představit, vyvolával v ní strach a stud. Obyčejně by takového člověka bez rozmýšlení rozdrtila, ovšem instinkt jí napovídal, ať je opatrná.

Zvuk se nepatrně změnil.

Mistrová se bez varování pohnula jako první. Sáhla do zásuvky.

Tulák čtyřmi kroky překonal místnost a přes stůl se rozehnal čepelí. Při úderu otevřel ústa, tklivý tón se smísl s hlasem meče, který rozzářil místnost modrým světlem.

Míšenka před hučícím kovem s jekotem uskočila a všude tam, kde ji olízly plameny, se její zrudné tělo zkroutilo a scvrklo. V její lidské ruce se objevila zbraň, hnusná a otlučená a připravená zabít.

Tulák ztuhl. Přeplněná místnost skýtala jen málo úkrytů a navíc neměl čas přemýšlet. Otočil se doleva a meč sklonil k zemi tak, aby mu stříbrná křídla chránila tvář.

Zbraň šestkrát zlostně vyštěkla a vyplivla rozpálené kovové sliny. Čtyři odlétly někam do ztracena, pátou s ryčným zazvoněním odrazil meč, ovšem šestá našla svůj cíl a přirazila Tuláka na vlhkou zeď.

Zbraň zběsile cvakala dál, jenže jí došel dech. Mistrová začala nabíjet — jak spěchala, kulky se rozkutálely po podlaze mezi mrtvé mouchy.

Když opět zvedla kouřící pistoli, Tulák už stál se zatajeným dechem proti ní. Vrhł se kupředu a ona zmáčkla spoušť. V hlavni to blesklo, ovšem rána se tentokrát neozvala, přehlušila ji píseň Tulákova meče. Míšenčina ruka s odporným mlasknutím dopadla na podlahu a zůstal po ní jen zběsile mávající růžový pahýl.

Bolest zatemnila mistrové mysl. Zapřela se svými mnoha končetinami o psací stůl a za skřípění jeho kovových noh ho vytrhla z podlahy. Zavrčela a mrštila jím proti nepříteli.

Tulák se s řevem rozmáchl, smutek v jeho hlase zněl jako protipól hněvivé písni meče. Stůl dopadl na podlahu, napřed jedna polovina, potom druhá. Ani jedna z nich se Tuláka nedotkla.

Rozvířil se závratný tanec paží a meče, člověka s míšenkou, doprovázený bestiálními skřeky a ostrou melodií. Když bylo po všem, mistrová ležela tváří k zemi a její tělo zbavené končetin připomínalo hrušku.

Tulák hluboko do těla zarazil meč. Do mrtvolý se hladově zakously modré plameny a brzy z ní zbylo jen pár uhlíků.

Okno se zavřelo.

Tulák spěchal po cestě. Padla tma a na obloze ani hvězdička. Lidé ve svých přístřešcích slyšeli, jak venku klopýtá. Zatím

nevěděli, co se děje, ale tušili, že se blíží změna, a třásli se nedočkavostí.

Spatřil před sebou neonová písmena. Visela nade dveřmi, z nichž proudilo ještě jasnější světlo svědčící o násilí.

Venku nejspíše postával nějaký muž. Otočil se k Tulákovi a zamžoural.

„Cizince, jsi to ty? To jsem já, Ventris. Vypadá to, že jsi přišel právě včas. Objevila se tu celá banda chlapů a všichni vtrhli k Lil. Slyšel jsem výbuch, jen slunce vědí, co to bylo! Pak se ozvaly výstřely a teď už tam jen občas někdo zasténá. Asi by ses měl zajít podívat, co se stalo, ale radši se připrav na nehorší.“

„Lháři!“ zazpíval meč beze slov, když vylétl z pochvy a rozřízl muži bradu a nos. Tělo padlo k zemi a Tulák se odvrátil. Zavrtěl hlavou a kráčel dál.

Dveře ležely výsměšně zkroucené na podlaze. Na stolech tančily plameny a ve vzduchu visel kouř a oblaka prachu halící těla mrtvých a umírajících. Některé zabil oheň, jiné střelba. Procházel mezi nimi a jeho tichý meč rozdával rány z milosti všude, kde bylo třeba.

Tulák překročil mrtvolu ležící u vstupu do stanu a vešel dovnitř.

Koza ležela v rohu a vedle ní Lilino tělo se zbrání v nehybných prstech. Pistole už se neleskla, ale kouřilo se jí z hlavně. Zpod její paže zlostně kopala drobná nožka. Tulák odvalil ženino tělo, pod nímž leželo vyděšené a zakrvácené dítě.

Usmálo se.

Mělo na sobě pouze ženinu krev. Bylo v pořádku.

Tulák zbledl a zakymácel se. Roztřásl se mu nohy.

Žena zasténala a zahuhňala do podlahy: „Kdes byl, ty kre-téne? Myslela jsem, žeš zdrhnul.“

Tulák zavrtěl hlavou a zbytečně otevřel ústa.

„Poslouchej,“ řekla a přitiskla si dlaň na krvácející ránu na boku. „Než to ze sebe vysoukáš, bude po mně. Takže zavři

hubu a pomoz mi. Je tady všechno, co potřebuješ. Nejdřív musíš najít moji kouzelnou krabičku. Je kovová a oválná a bude někde tady ve stanu, nemůžeš ji přehlédnout.

Ale Tulák ústa nezavřel a ani se nehnul.

O osm let dříve

Gama ze Sedmy ležela zlomená na okraji Trhliny. Nad její rozdrčenou krásou se lačně vznášel tvor, z něhož se stane Uchvatitel. Na nebi se opile potácel Gamin palác a z děr v jeho hradbách a věžích šlehalý plameny. Drobné stíny se rojily okolo skomírající pevnosti, vytrvale útočily zuby i drápy a rozsávaly smrt.

Jak pevnost začala klesat, v Trhlině se zjevily další nezřetelné obrysy. Také beztvaré, bezejmenné a všechny pátraly po Gaminých ostatcích.

Démonická stvoření, nepostižitelná pro lidské smysly, vířila bojištěm jako snová oblaka zášti, rvala se sama se sebou, proplétala se, spojovala, rozdělovala a rozplývala.

Jedno z nich se oddělilo od ostatních a sneslo se na padlé muže a ženy ležící nejdál od Trhliny. Volilo pečlivě: vybíralo si takové, kteří zemřeli hrůzou nebo na následky jediné rány a jejichž těla zůstala víceméně v kuse. Do každého z nich zaselo kousek sebe sama, uložilo svou vzácnou podstatu do mrtvých schránek. V rozporu s realitou tohoto světa oživovalo zemřelé. Jak se rozdělovalo, stávalo se slabším, ale chráněnějším, bylo menší, avšak početnější.

Neuvěřitelné se stalo skutečností, jeden muž povstal, a tak se zrodil První. Rychle shromáždil své bratry a sestry a společně se vydali na průzkum. Brzy První zmizel z bojiště a stal se nepříjemnou součástí nového světa.

Boj pekelných stvoření pokračoval, až jeden z nich živelnou silou zahnal ostatní, zvítězil v bitvě a stal se jejich nepochybnitelným vládcem. Poražení uchazeči o Gamino tělo se jako kouřový prstenec rozlétlí od svého nového pána do všech stran. S éterickým syčením pátrali po snáze obsaditelných tělech.

Menší bytosti to měly snadné, země byla posetá mrtvolami, pro větší z nich však byla Gama jedinou šancí na plné zrození. Prosti invence Prvního a zastrašení mocí Uchvátitele zpanikařili. Mnozí se nacpali do těl, která je nemohla pojmout. Ta popraskala, bytosti z nich vyhrězly a slily se do směsice animální energie vřící lítostí a zlobou, nepřírozené a postrádající vlastní vůli. Ta jako řeka slepě následovala ostatní nájezdníky.

Když poslední z velkých stínů spatřil osud svých druhů, dal se rychle do pohybu, ačkoli už svět ohlodával okraje jeho podstaty. Jelikož nebyl schopen najít si vhodnou schránku, utkal si okolo sebe plášť z mrtvol. Lebky, nohy a žebra se neochotně spojily k sobě. A z tohoto bálu nebožtíků se zrodilo Necivilno.

Jeho smysly pohltily nové touhy: potřeba vidět, prožívat, růst. Prozatím je držela v šachu větší moc, což v něm probudilo téměř nesnesitelnou frustraci. Všemmu navzdory se však Necivilno upnulo k představě nezávislosti a odlišnosti. Považovalo za nejdůležitější zvolit si identitu, mít nějaký záchytný bod, až přijdou rozkazy od nového pána.

Inspirace nebyla daleko. V každém z těl tvořících jeho plášť sídlila jedinečná bytost a Necivilno v jejich rozplývajících se podstatách snadno vyčenichalo nápady. Zvolilo si

pohlaví. Nebylo to mnoho, dosáhlo však tajného vítězství, na němž mohlo dále stavět.

Necivila se otočila, připravená potěšit nového pána.

Vítěz se zmocnil své kořisti, vrhl se na Gamino tělo. Skučící vítr vtáhl zlovolnou bytost do kdysi vznešené schránky. Tělo se pohnulo a Amag, Zelené slunce, Uchvatitel, udělal své první kroky. Ve srovnání s Prvním působil neohrabaně a hrubě, Gamino tělo se kroutilo a deformovalo ve snaze přijmout nového obyvatele. Nic na tomto světě, dokonce ani členka Sedmy, však Uchvatitele nemůže plně pojmout. Rozladěně vložil část sebe do dalšího těla, dočasného příbytku. Zelená hmota hravě vklouzla dovnitř očními důlky. Toto tělo neobživlo, bylo příliš slabé, stala se z něj pouhá nádoba, nic víc.

Uchvatitel, který konečně získal stabilitu, teď obrátil pozornost hluboko do svého nitra. V samém srdci jeho podstaty hnisala rána, stejně živá jako zbraň, která ji způsobila. Uchvatitel se rozhlížel po Gamině meči, aby ho mohl rozdrtit na prach a zničit sen o jeho zkáze.

Meč ovšem zmizel.

Uchvatitel pátral mezi mrtvolami, odhazoval je do dálky, nic však nenašel. Se sílící zlobou zvedl zrak výš, nad krveprolití, nad měnící se těla posedlá pekelnými bytostmi, až konečně spatřil kovový záblesk.

Kovový had nepozorovaně prchal od krvavého hodokvasu, od bitevního pole, směrem na sever.

Jakmile Uchvatitel spatřil zloděje, vzkypěla v něm zlost, ale s ní i špetka strachu. Na další boj bylo brzy. Porážka Gamy a následný zápas o její tělo byly náročné.

Zdráhaje se znovu postavit meči, Uchvatitel vyslal své poddané. Jako první vyrazila Necivila, jež vydávala svou touhu po poznání nového světa za loajalitu. Následovali ji další, Padloběžci, Uchotvorova trojka, Záděra, všichni vázání

k novému pánu porážkou. Společně s menšími bytostmi vytvořili neuspořádanou hrůznou armádu s pokřivenými křídly a nestejnými nohama, která se jako živý oheň hnala krajinou.

KAPITOLA ŠEST

„Jestli okamžitě něco neuděláš, přísahám, že ti tou tvojí prázdnou palicí proženu kulku!“

Žena běsnila, zlost jí nedovolila usnout. Ubránila se tolika mužům, proti vší pravděpodobnosti přežila, jen aby si pro ni teď plíživě přišla smrt. Zakrátko vykrvácí, každý úder jejího srdce žene vzácnou krev do rány a ven z těla. Spása byla tak blízko, že měla chuť se rozbrečet. To však neudělala, místo toho upřela své poslední síly na Tuláka.

Díval se na ni a skrz ni, vůbec nevnímal přítomnost.

S povzdechem si stáhla z prstu vyšetřovací prsten. Jakmile prst opustil, jeho pulzující světlo začalo slábnout. V dalším okamžiku prolétl vzduchem a jen těsně minul Tulákovu ucho, následován přívalem kleteb.

Malá očka se dívala z jednoho na druhého. Dítě vycítilo problém a dalo se do řevu, kterým se hladce vyrovnalo ženi-
nu zoufalství.

Tulák zamrkal, otřel si pot z čela a podíval se na scénu před sebou novými očima. Zakrvácené dítě se před ním nespokojeně kroutilo.

„Vítej zpátky!“ vyštěkla Lil. „A teď ti povím, co musíš udělat, jestli nechceš, abych tě odpráskla...“

Když šouravě, jako tupý osel, vykonával britké rozkazy a sbíral nástroje na záchranu jejího života, pomyslela si, jestli mu neschází trochu víc než jen řeč. Směřovala ho k „dobrým věcem“, jak je nazývala, lékařským zásobám, ze kterých se po příchodu mistrové stal přeživší.

Bodla se jehlou, aby se udržela při vědomí.

„Tak jo, cizince, ze všeho nejdřív musíme tu ránu vyčistit. Ti amatéři používali levné tříštivé střelivo, což je jediný důvod, proč ještě žiju. Tamhle je ruční snímač a pinzeta. Neplýtvej bateriemi, nemáme náhradní.“

Pracoval váhavě a neohrabaně a Lil rychle docházela trpělivost. „Nech toho, prosím tě! To už mám větší šanci zachránit se sama! Radši si vezmi tamto zrcátko a drž ho tak, jak ti budu říkat, jo?“

Tulák přikývl a stiskl rty k sobě.

„Stačí, když ho budeš držet rovně.“

Léky utišily bolest v boku a ona pracovala rychle, na přecitlivělost nebyl čas. Úlomky kovu se zvoněním dopadaly do misky. Zpočátku šly ven těžko, ale nakonec se podvolily. Nabrala si plnou hrst skynu a rozmazala si šedivý rosol po ráně. Hmota se smísila s krví, přilnula k ráně a ztmavla přibližně do barvy Liliny popelavé kůže.

„Vidíš, nebylo to tak zlé,“ utrousila spíš pro sebe. „Nic, co bych nezvládla s dostatkem léků a nástrojů. Tyhle mrtvolky pracovaly pro mistrovou, takže bychom se tu neměli zdržovat. Nevím, co se děje, ale jsem si sakra jistá, že za to můžeš ty.“

Namířila prst na Tuláka, který se opíral o hlavní kůl stanu. Zadíval se na ni a pomalu zavřel oči.

„Hej, jsi ještě...“

Než to dořekla, Tulák se svezl po kůlu a svalil se na zem.

„...No výborně!“

Rána byla malá a čistá. Předpokládala, že mdloby zapříčinil spíš šok než ztráta krve.

Lil za svůj život viděla už mnoho těl, každé s nějakým příběhem, většinou však byla až depresivně stejná.

Na tomto těle ji zaujalo několik věcí. Muž měl u sebe meč Andělského rytíře, který ho okamžitě řadil mezi uprchlíky, mozoly na ruku však pocházely rovným dílem od těžké práce i soubojů. Kůže na jejich hřbetech byla hladká, chloupky nedávno spálené. Všimla si, že jazyk má nedotčený.

Opatrně vyndala kulku. Pronikla hluboko a vypustila svůj obsah, nicméně na kůži se nešířily žádné stopy degenerace. Lil ohromeně sáhla ještě hlouběji, až pod jedním žebrem uviděla nehybný ocas závrtníka. Zabodla do něj malý háček a pomalým, vytrvalým tlakem uvolnila tvora z rány. Kouřilo se z něj — něco ho seškvařilo zevnitř.

Hodila ho ke šrapnelům do misky.

Slunce vyšla společně a rozdělila oblohu jako boží standartu. Lil s Tulákem opatrně vykročili do denního světla. Ventrís ležel tam, kde padl, obličejem v prachu před Lilinými dveřmi. Jeho boty nikoli.

Z polí k nim doléhaly zvuky rvačky. Zpráva o smrti mistrové se rychle rozšířila a lidé se vrhli na plodiny dřív, než dorazí její nástupce. Koza se k nim chtěla připojit, v očekávání chutného jídla plivala zbytky rozžvýkané rukavice. Tulák držel vodítko pevně, ale koza vycítila, že je zesláblý, a trhla, až mu v prachu podjely nohy.

Tulák znovu získal rovnováhu a začal zuby, ale Lil mu položila ruku na předloktí.

„Má pravdu, všichni musíme jíst. A jestli chceme tam venku přežít, budeme potřebovat zásoby a zboží na výměnu. V těch polích na nás čeká celé jmění.“

Sjel pohledem k její ruce a pak se jí opět podíval do očí.

„Co je? Vadí ti, když ti sahám na ruku? Před pár hodinami jsem se ti hrabala v těle, to bylo o dost osobnější.“

Tulák zavrtěl hlavou a položil svou ruku přes její. Žena ucukla, vytáhla pistoli a rozběhla se za křikem na poli.

„Dávej pozor, cizince, máme jen tři hodiny, než stimulanty přestanou účinkovat!“

Před zraky bezpočtu slabých, kteří se rozhodli raději ukrýt, utíkali k okraji pole.

„Vypadá to, že nejsme první!“ houkla nadopovaná Lil vzrušeně. Ukázala na hluboko ohnutý plot překlenutý živým mostem ze svíjejících se strážných, kterým se nepodařilo odrazit příval chamtivců. Žáda měli zdupaná mnoha otisky bot.

Tulák se odvrátil.

Netečně mečem vysekal v plotě díru. Drát se rozdělil a zkroutil se jim u nohou. Chvilí pozorovali dvě zápasící skupiny — na jedné straně strážní, na druhé dělníci. Nikdo neměl uniformu, všichni vypadali zoufale. Jen mrtví, kteří už teď tvořili nejpočetnější skupinu, působili jednotně. Bitva probíhala chaoticky, poháněna hamižností, nikoli odvahou. Odvážní už padli a barikády z jejich těl chránily ty opatrnější.

Mezi bojujícími skupinami zůstal volný prostor. Koza si s netypickou energií našla nezdupaný kus pole a začala se cpát. Lil s Tulákem naplnili vaky vzácným ovocem a naložili je na kozu. Prudké pohyby a zvuky bitvy vzbudily dítě, které začalo rozrušeně řvát.

Tulák pracoval ještě rychleji.

Mezi trubkami, které se klenuly nad polem, se houpal zavěšený Nenarozený, uspávaný písni umírajících. Jeho schránka se zachvěla, ale neroztrhla se.

Náhle se z trávy vynořili tři muži ozbrojení nabroušenými kusy železa a nenávisť a rozběhli se k naložené koze. První z nich se zastavil právě včas. Do kůže na čele se mu vtiskla hlaveň pistole.

„Dám vám šanci odtud vypadnout,“ prohlásila Lil. „Pak začnu střílet.“

Muži se rychle podívali jeden na druhého, na ženu, na její zbraň. Padlo rozhodnutí a všichni zmizeli.

Tulák pokýval hlavou a na rtech se mu objevil náznak náznaku úsměvu.

„Tady není čemu se usmívat, ty idiote!“ vykřikla Lil. „Měli bychom se ztratit, než se vrátí s posilami.“

Opatrně si klestili cestu polem. Všude okolo ležela těla umírajících. Křičeli o pomoc, o slitování, plakali a volali své matky. Dítě jen plakalo.

Tulák kráčel dál a upíral oči k obzoru. Koza se bránila, občas se jí podařilo ukousnout sousto zažloutlé trávy. Postupovali pomalu, půda byla promáčená a plná sutě, ale konec pole se přece jen zdráhavě blížil.

U brány postávali lidé, shlukli se jako stádo okolo muže, který si sebevědomě vykračoval. Pevné svaly měl vypracované drogami a v ruku držel pušku. Od zbraně vybíhaly k jeho batohu modré kabely sršící energií.

„Stát!“ zařval hrubě.

Lil bez mrknutí oka namířila pistoli proti jeho pušce. „Tak to vypadá, žeš povýšil, Kelle.“

„To mě podrž, jsi to ty, Lil? Slyšel jsem, žeš vyletěla do povětří i se svým barákem!“

„Kdepak, pořád jsem tu.“

Kell se zasmál a jeho společníci se k němu přidali jako strašidelná ozvěna. „Prozatím. Řekl bych, že si bereš něco, co patří mně.“

„Poslyš, tohle nemusí skončit zle, prostě nás nech projít a my už tě nebudeme otravovat.“

„Možná,“ odvětil muž a prstem bez nehtu si pohladil strniště. „Nebo si s váma užijem trochu legrace a pak vás necháme jít.“

„Co kdybych ti z legrace udělala díru do čela?“

Dav se nervózně zavlnil a ruce se zbraněmi zacukaly.

Tulák udělal krok vpřed, otevřel vak a ve vstřícném gestu ukázal jeho obsah.

„No vida,“ řekl Kell. „Vypadá to, že tady tvůj parták nemá tak hádavou náladu.“

Lil se na Tuláka zamračila. „Lepší nabídku už od nás nedostaneš, Kelle. Necháš nás projít a dostaneš zboží na výměnu, takže nebudeš muset riskovat další chlapy v poli. Dohodnuto?“

Kell se tvářil, že si to pořádně rozmýšlí. „Dohodnuto!“

Tulák mu předal vak a procházel úzkou uličkou mezi jeho muži. Z obou stran se o ně otíral rameny. Za ním koza, výjimečně poslušná. Průvod uzavírala Lil. Ona i Kell se pomalu otáčeli, ani jeden nechtěl uhnout pohledem.

Dítě pod kabátem Tuláka koplo a zanaříkalo.

„Ale, ale,“ zakrákal Kell. „Tak se mi zdá, že budeme muset uzavřít novou dohodu. Ty nám dáš...“

První kulka mu vyrazila pušku z ruky, druhá mu provrtala koleno. Kell padl k zemi a zařval.

Lil mu zapíchla hlaveň pistole za ucho. „Tady máš novou dohodu: necháš nás jít, hned, nebo ti vpálím do mozku novou ozdobu.“

„Pcha! Za tohle chcípneš, ty děvko!“

„Až po tobě. Řekni jim, ať nás nechají jít.“

Kell si odplivl a spolkl další bolestný výkřik. „Nechte ty zmrdy jít. Slyšíte, nechte je projít!“

Kolonie ušmudlaných prstů se rozestoupila a Tulák došel až k bráně.

Lil ho pozorovala. Blížil se čas, kdy se bude muset rozběhnout za ním. Bylo tu příliš mnoho lidí a ona měla příliš málo nábojů, aby uspěla. Začala zuby, zakázala si slzy i pochybnosti a připravila se k pokusu o útěk.

Otočila se a namířila pistoli na ty, kteří stáli nejbliž. Muži couvli a ona skočila do mezery mezi nimi, oči upřené na zplihlý ocas kozy před sebou. Neletěla daleko, zastavil ji úder kamenem do spánku. Hned nato ji něčí ruka praštila mezi lopatky a Lil upadla do vybledlé trávy.

Tulák až příliš pozdě zjistil, co se stalo. Jeho ruce zatoužily po meči, jenže už byly plné. Zvedl nohu, že se rozběhne za ní, ale dítě si tady nemohl odložit a nemohl ho opět vystavit nebezpečí. Sklonil hlavu a kráčel dál.

Kellovi muži se seběhli okolo Lil, na její záda začaly dopadat těžké boty.

Napětí ve vzduchu rostlo s každým dalším kopancem. Když se rozestoupili, Lilino tělo mezi nimi leželo obličejem k zemi a z rány na spánku vytékal pramínek krve.

Sama o sobě by její smrt zněla jako pouhý šepot. Jenže nebyla jediná. Padlo mnoho dalších a každý svou troškou přispěl ke křiku, který unikal smrtelným uším, avšak doléhal na jiné místo, kde se dožadoval reakce.

Vzduch nad polem rozčísl skřek a něco, co by nemělo existovat, se ve své schránce probudilo. Trubky úpěly pod rostoucí tíhou, až se nakonec řetěz, na němž visel Nenarozený, přetrhl a schrána se zřítila na ubožáky na zemi.

Tulák se ohlédl jen jednou.

Schránka Nenarozeného se převalovala sem a tam a mnoha prasklinami z ní proudila tekutina.

Dlouhá tráva se vlnila jako zažloutlé moře a mezery mezi jejími stébly skýtaly výhled na novou hrůzu rodící se v poli. Zhltla každého člověka v dosahu, nikoli s pečlivým odstupem svých předků, nýbrž hnána divokými, ničivými instinkty.

Vzduch nad ní se vlnil a pomalu se opět uzavíral.

Většinu lidí na poli útok překvapil, ovšem ti, kteří byli dál, přerušili své malicherné pŕtky. Namířili proti nové hrozbě

zbraně, muži i ženy nakrátko sjednoceni v touze po přežití.
Vyplýtvali vzácné kulky.

Hlasy slábly, tráva ševalila.

Z pole už nikdo nevyšel.

Meč v pochvě si začal tiše pobrukovat. Tulák přiložil dva prsty na jílec, ale meč neztichl. Vydal se na další cestu a Kendallovu Vísku nechal svému osudu.